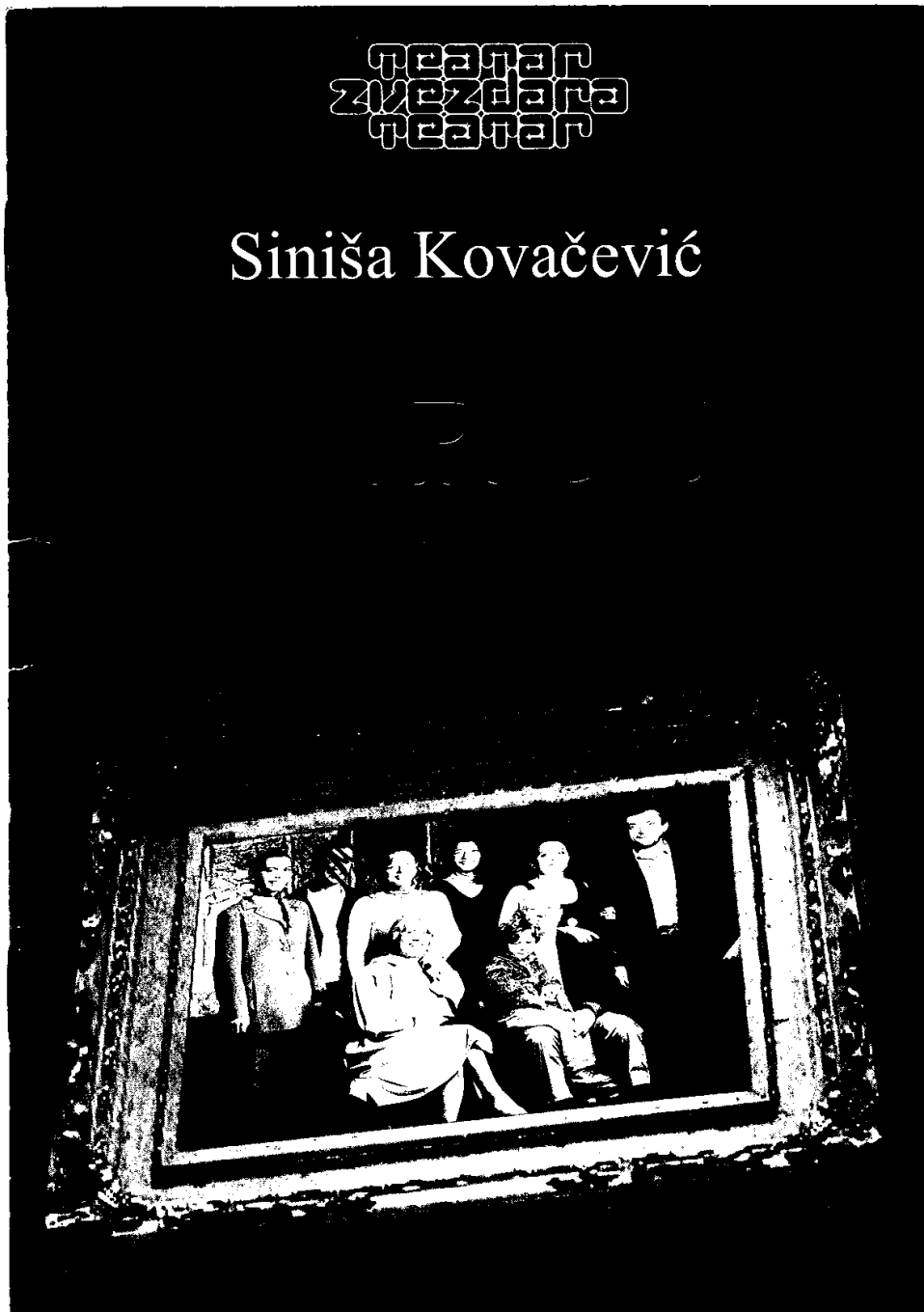

TEATAR
ZVEZDARA
TEATAR

Siniša Kovačević

ТЕАТАР
ЗИЗЕДАРА
ТЕАТАР

Premijera: 3. decembar 1997. godine

Siniša Kovačević

VIRUS

REDITELJ: Siniša Kovačević
SCENOGRAF: Miodrag Tabački
KOSTIMOGRAF: Bojana Nikitović
MUZIKA: "Deca loših muzičara"
ORGANIZATOR: Nada Denda i Ivana Kukulj
INSPICIJENT: Saša Marković
MAJSTOR TONA: Zoran Ivanov
MAJSTOR SVETLA: Dragan Maras i Kristijan Lukić
SUFLER: Biljana Rapajić
IZRADA DEKORA: Živorad Savić
FOTOGRAFIJE: Milan Đakov
PLAKAT I PROGRAMSKA KNJIŽICA: Borivoj Popržan
GRAFIČKA PRIPREMA : *Studio Scorpion*
ŠTAMPA: SPRINT

LICA:

Aleksandar – Saša Petrović,
dvadesetpet godina, visok i lep,
roker, frontmen grupe Kaznena ekspedicija Ivan Jevtović
Dimitrije,
njegov otac, oko šezdeset godina,
prevodilac u penziji Miodrag Radovanović
Marija,
njegova sestra, oko trideset godina,
profesor književnosti, bez posla Ljiljana Blagojević
Miša Pupavac,
lekar, Marijin muž,
tridesetpet godina Ljubivoje Tadić
Marta Stojanov,
atraktivna i lepa,
dvadesetpet godina Vesna Alu Mariconj
Vera Sokolov,
takođe lekar,
četrdesetpet godina Ružica Sokić
Ana Sokolov,
njena ćerka,
sedamnaest godina Nataša Šolak*
Plavooka,
šesnaest godina Marija Bobić
Šef sale Ljubomir Bandović*
Konobar Milutin Pavle Pekić*

* studenti glume FDU u klasi prof. dr Vladimira Jevtovića

Marija Bobić

Pavle Pekić

Ljubovoj Bandović

Vesna Alu Mariconj

Nataša Šolak

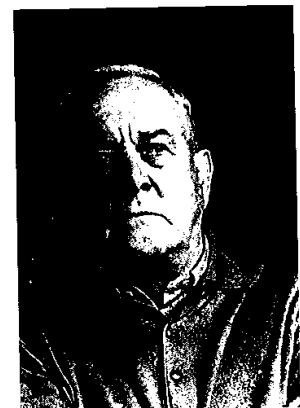
Ljubivoje Tadić

Ljiljana Blagojević

Ružica Sokić

Miodrag Radovanović

Ivan Jevtović

DLM

Bojana Nikitović

Miodrag Tabacki

Siniša Kovačević

"Virus kao Tragička krivica"

"Nužno je da dobro sklopljena tragička priča prikazuje prelazanje ne iz nesreće u sreću, nego, naprotiv, iz sreće u nesreću, i to ne zbog nevaljalstva nego zbog velike pogreške jednog čoveka koji uživa znatan ugled i živi srećnim životom kao Edip i Tijest, i uopšte ugledni članovi takvih porodica. Ili još bolji, ali nikako ne gori." Reč je, naravno, o pozivanju na Aristotela. Da dopunim onim što rečenom, u drugom odeljku spisa *O pesničkoj umetnosti*, prethodi: "Sažaljenje izaziva samo onaj koji nezasluženo pati, a strah onaj koji je nama samima sličan, a takav je onaj koji se ne ističe ni vrlinom ni pravdošću, niti pada u nesreću zbog svoje zloće i svog nevaljalstva nego zbog neke pogreške (krivice)." Upravo po ovom Aristotelovom obrascu gradi svoga junaka-stradalnika Siniša Kovačević u drami *Virus* (više bi mi se dopao naziv *Tragična pogreška* ili *Tragična krivica* što, naravno, ne menja stvari). Frontmen grupe "Kaznena ekspedicija" mlad je, lep, uspešan u poslu kojim se bavi, omiljen i, kao toliki antički heroji, pre nego što pronade pravu, sklon promiskuitetnim vezama. U svetu dvostrukog morala u kojem živimo sve to zajedno tragična je pogreška (krivica) Aleksandra-Saše Petrovića. Ne samo sklonost ka promiskuitetu za koju će biti kažnjen najstrašnijom kaznom - virusom side. No, čak i za najortodoksnije zastupnike malograđanskog morala, za one koji bi da je Kovačevićev junak narkoman ili homoseksualac Sašin udes bio zaslužan, ova božja kazna neprimerena je, preteška. Da nije straha da će se pošast širiti, sažaljenje, saosećanje sa njegovom sudbinom bilo bi bez ostatka. Strah je, međutim, i kod najbližih koji ga okružuju, osim kada ga potiskuje osećaj krivice, toliki da i oni sami preuzimaju ulogu bogova. Postaju sudije. Tome zahvaljujući Kovačevićev komad izlazi iz sfere tragedije što se u našem vremenu dogodilo i svakoj drugoj potencijalnoj tragediji. Setimo se pokušaja Žarka Komanina sa *Pelinovom* i *Ognjištem*. Znači ne zato ili ne samo zato što, kako bi Sartr rekao "Boga nema!", već zato što su ulogu sudija mnogi ili gotovo svi preuzeli. Čak i svaki gledalac pozorišne predstave. Što, katkad, dovodi u pitanje opstanak na pozornici i tragedija davno napisanih. Bar kao tragedija. Manje je pritom važno što Kovačevićevom rokeru nedostaju neki atributi tragičnog junaka što ih kao neophodne pominje Aristotel. Recimo plemenitost i doslednost. Doslednost u plemenitosti, naročito. Ili što njegove misli i poezija nisu uzvišene. Što su patetični klišeji ili idiom ulice. Štaviše, i to što protagonista *Virusa* ne razrešava sam sopstvenu tragičnu krivicu. Kao Edip, recimo. Doduše, ni tada ne bi, kao kod Sofokla, pošast bila zaustavljena. Uzgred, uvek sam se pitao kako je i da li je baš Edipovo stradanje zaustavilo kugu. No, to je, naravno, i druga tema i druga priča.

Samo, ako *Virus* tragedija nije - verovatno ni sam Siniša Kovačević nije imao ambiciju da tako nešto neostvarivo dostigne - reč je o odlično napisanoj drami, precizno i dobro vođenoj priči čija tenzija raste iz prizora u prizor, o dobro skrojennom komadu koji, kao dobro skrojen komad, osim

okolišenja. Sve se tu odigrava munjevito, u kratkim sekvencama koje poput bljeska munje na čas osvetljavaju dramske junake, njihove živote i smer njihove akcije.

Ovu silovitost piščevog literalnog prosedea čitalac prepoznaje kroz žestoke dijaloge aktera komada, tu energiju koja kao vulkanska erupcija označava da je okončan još jedan period (priyidne) hibernacije – tokom koje je Kovačeviću zapravo sazrevala drama – čitalačka publika identifikuje, između ostalog, i blagodareći strastima koje razdiru dramske likove, a neobuzdana snaga "rukopisa" ovog spisatelja savršeno korespondira sa strastima koje razdiru dramske persone.

Još jedna od odlika dramskog stvaralaštva Siniše Kovačevića vezana je za izbor tema kojima se on bavi. Po pravilu njegove drame ponudila je najneposrednija stvarnost, piscu ih je nametnuo sam život. Međutim, način na koji Siniša tretira "kurentne", aktuelne teme sasvim je specifičan. Početna dramska situacija, recimo u drami *Virus*, po svom osnovnom modelu nagoveštava dramaturgiju karakterističnu za američke televizijske filmove, otvara mogućnost razvijanja edukativne priče koja će nas na sugestivan i bolan način upoznati s izvesnim aspektima problema koje uslovljava pošast s kraja dvadesetog veka – AIDS.

No, Kovačević nije zaineresovan za to da svoje gledaoce (on, naime, ne piše drame za čitanje već za scenu) edukuje, niti mu je namera da sa aktuelnim životom bavi na sladunjav način, da ga sagledava iz ugla koji će mu omogućiti da ostane čistih ruku. On nema milosti za svoje junake, nije sentimentalni prema vremenu o kojem svedoči, a ponajmanje oseća sažaljenje prema publici. Naprotiv, u drami *Virus*, kao uostalom i u drugim svojim delima, pisac će dramske likove zagnjuriti u najgušći mrak savremenog života, bez imalo nežnosti da će ih "gurnuti" u zastrašujuće odnose u kojima prepoznajemo maksimalno izoštrnu sliku vremena u kojem trajemo. Pokazaće se, međutim, da ovo vreme nije ni po čemu posebno, u sebi ono ne sadrži ekskluzivnost po kojoj bi se razlikovalo od prethodnih epoha. Jer junaci *Virusa* vole, pate, razboljevaju se, mrze i ubijaju jedni druge, baš kao što su to činili i njihovi preci, upravo onako kako je to vazda bio slučaj. HIV virus je samo doprineo maksimalnom ubrzanju prenosa, što je, uostalom, sasvim u skladu s brzinom kao presudnom karakteristikom naše epohe. Otuda se u Kovačevićevoj drami sve i odvija munjevito. Na 220 volti. Kao što to i biva u rok pesmama koje, mora biti, komponuje i peva glavni junak najnovije drame Siniše Kovačevića.

Aleksandar Milosavljević

Predstavu su pomogli:

Klinika Anlave, Grad Čačak, BAM, LOTRI, STANDARD, Srpska Fabrika Stakla Paraćin,
Agrobanka, JKP – Gradska Čistoća, MPS, CYBER film.

ТЕАТАР
ЗВЕЗДАРА
ТЕАТАР

MINISTARSTVO KULTURE REPUBLIKE SRBIJE

Neok's

Hemofarm koncern

SEKRETARIJAT KULTURE GRADA BEOGRADA

NIEDN

КОМПАНИЈА ДУНАВ ОСИГУРАЊЕ

ZAVOD ZA IZRADU NOVČANICA I KOVANOG NOVCA

MEDIJSKI SPONZOR

